

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoPr/2/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2111899976
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holič
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2111899976.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Martin Holič a členiek senátu: JUDr. Zlatica Javorová a JUDr. Gabriela Brišková, v právnej veci žalobcov: 1. K. U., nar. XX. F. XXXX, bytom K., X. XX a 2. M. I., nar. X. P. XXXX, bytom K., Q. XX, obaja zastúpení advokátom: JUDr. Juraj Trokan, Trnava, Radlinského 1, proti žalovanej: IKEA Industry Slovakia s.r.o., IČO: 31 354 572, Továrenská 2614/19, Malacky, zastúpená advokátkou: JUDr. Jana Mikulášová, Bratislava, Hlavné námestie 5, o neplatnosť okamžitých skončení pracovných pomerov a iné, o odvolaní žalobcov a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 27Cpr/1/2011-272 z 26. októbra 2015, o návrhu žalovanej na prerušenie konania, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd návrh žalovanej na prerušenie konania **z a m i e t a**.
- II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti **p o t v r d z u j e**.
- III. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti náhrady trov konania **m e n í** tak, že žalobcovia 1 a 2 majú voči žalovanej **p r á v o** na náhradu trov prvoinštančného konania v plnej výške.
- IV. Žalobcovia 1 a 2 majú voči žalovanej **p r á v o** na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním prvoinštančný súd vo výroku I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 náhradu mzdy vo výške 10.385,29 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9,50% ročne: zo sumy 600,13 Eur od 12.09.2011 do zaplataenia, zo sumy 815,43 Eur od 11.10.2011 do zaplataenia, vo výške 9,25% ročne: zo sumy 815,43 Eur od 11.11.2011 do zaplataenia, zo sumy 815,43 Eur od 12.12.2011 do zaplataenia, vo výške 9,00% ročne: zo sumy 815,43 Eur od 11.01.2012 do zaplataenia, zo sumy 815,43 Eur od 13.02.2012 do zaplataenia, zo sumy 815,43 Eur od 12.03.2012 do zaplataenia, zo sumy 815,43 Eur od 11.04.2012 do zaplataenia, zo sumy 815,43 Eur od 11.05.2012 do zaplataenia, zo sumy 815,43 Eur od 11.06.2012 do zaplataenia, vo výške 8,75% ročne: zo sumy 815,43 Eur od 11.07.2012 do zaplataenia, zo sumy 815,43 Eur od 11.08.2012 do zaplataenia, zo sumy 815,43 Eur od 11.09.2012 do zaplataenia, všetko k rukám právneho zástupcu žalobcu. Vo výroku II. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 2 náhradu mzdy vo výške 9.757,79 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9,50% ročne zo sumy 563,87 Eur od 12.09.2011 do zaplataenia, zo sumy 766,16 Eur od 11.10.2011 do zaplataenia, vo výške 9,25% ročne: zo sumy 766,16 Eur od 11.11.2011 do zaplataenia, zo sumy 766,16 Eur od 12.12.2011 do zaplataenia, vo výške 9,00% ročne: zo sumy 766,16 Eur od 11.01.2012 do zaplataenia, zo sumy 766,16 Eur od 13.02.2012 do zaplataenia, zo sumy 766,16 Eur od 12.03.2012 do zaplataenia, zo sumy 766,16 Eur od 11.04.2012 do zaplataenia, zo sumy 766,16 Eur od 11.05.2012 do zaplataenia, zo sumy 766,16 Eur od 11.06.2012 do zaplataenia, vo výške 8,75% ročne: zo sumy 766,16 Eur od 11.07.2012 do zaplataenia, zo sumy 766,16 Eur od 11.08.2012 do zaplataenia, zo sumy 766,16 Eur od 11.09.2012 do zaplataenia, všetko k rukám

právneho zástupcu žalobcu. Vo zvyšku súd návrh zamietol. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcom náhradu trov konania vo výške 2.953,51 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku k rukám právneho zástupcu žalobcu.

2. Svoje rozhodnutie prvoinštančný súd po citácii § 79 ods. 1 až 4 Zákonníka práce v znení účinnom do 31.08.2011, § 134 ods. 1, 2 a 4 Zákonníka práce a § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. vecne odôvodnil tým, že po rozhodnutí o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobcami dňa 09.08.2011 zostalo predmetom konania uloženie povinnosti zaplatiť žalobcom náhradu mzdy odo dňa kedy oznámili zamestnávateľovi, že trvajú na ďalšom zamestnávaní, t.j. od 10.08.2011 a to do 31.08.2012. Žalovaná neuniesla dôkazné bremeno svojho tvrdenia, že žalobcovia netrvajú na svojom ďalšom zamestnávaní u žalovanej. Počas konania žalobcovia nikdy výslovne neuviedli, že už netrvajú na svojom ďalšom zamestnávaní. Úkon žalobcov, ktorým vzali svoj návrh v časti určenia, že pracovný pomer trvá a uloženia povinnosti žalovanej umožniť žalobcom pokračovať v práci späť, nie je možné takto vyhodnotiť, nakoľko na danom určení nemali naliehavý právny záujem a ak by aj naďalej na tomto určení trvali, súd by v týchto častiach musel návrh zamietnuť. Z tohto dôvodu bol správny postup žalobcov, ak oznámili súdu, že už na tomto určení netrvajú. Pri výpočte priemerného zárobku sa vychádza z hrubej mzdy zúčtovanej na výplatu zamestnancovi v rozhodujúcom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období. Rozhodujúcim obdobím je v zásade predchádzajúci kalendárny štvrťrok. Priemerný zárobok sa zisťuje vždy k 1. januáru, 1. aprílu, 1. júlu, 1. októbru kalendárneho roka, pričom zárobok za predchádzajúci štvrťrok sa používa vždy až do zistenia nového priemerného zárobku. Takto zistený priemerný zárobok sa používa počas celého štvrťroka, ak zákon neustanovuje inak. Priemerný zárobok sa zisťuje ako priemerný hodinový zárobok. Ak je pre účely pracovnoprávnych nárokov zamestnanca potrebné zistiť priemerný mesačný zárobok, priemerný mesačný zárobok sa zistí z priemerného hodinového zárobku vynásobením priemerným počtom pracovných hodín pripadajúcich v roku na jeden kalendárny mesiac, nadväzujúc na týždenný pracovný čas zamestnanca. Priemerný mesačný zárobok sa viaže na konkrétneho zamestnanca. V danom prípade mali podľa pracovných zmlúv dohodnutý pracovný čas 7,5 hod. denne, čiže 37,5 hodinový týždenný pracovný čas a rozhodným obdobím je 2. kalendárny štvrťrok. Priemerný počet pracovných hodín pripadajúcich v roku na 1 mesiac sa zisťuje z priemerného počtu dní v roku 365,25 dňa, z priemerného počtu týždňov v roku (365,25 dňa:7 dní) 52,179 týždňa, z priemerného počtu týždňov pripadajúcich v roku na 1 mesiac (52,179:12) 4,348 týždňa v mesiaci a z týždenného pracovného času zamestnanca, čo je v danom prípade 37,5 hodín. Priemerný počet pracovných hodín pripadajúcich v roku na 1 mesiac sa vypočíta ako súčin priemerného počtu týždňov pripadajúcich v roku na 1 mesiac (4,348 hod.) a týždenného fondu pracovného času zamestnanca 37,5 hod (4,348 x 37,5 hod. = 163,05 hod.), teda pri 37,5 hod. týždennom pracovnom čase je priemerný počet odpracovaných hodín, ktorý pripadá v roku na jeden mesiac je 163,05 hodiny. Priemerný mesačný zárobok zamestnanca sa vypočíta ako súčin priemerného počtu pracovných hodín pripadajúcich v roku na jeden mesiac a priemerného hodinového zárobku zamestnanca. Nebolo sporné, že priemerný hodinový zárobok v 2. štvrťroku 2011 mali žalobca v 1. rade 5,0011 Eur a teda jeho priemerný mesačný zárobok bol 815,43 Eur (5,0011 Eur x 163,05 hod.) a žalobca v 2. rade mal priemerný hodinový zárobok 4,6989 Eur a teda priemerný mesačný zárobok mal 766,16 Eur (4,6989 Eur x 163,05 hod.). Súd priznal náhradu mzdy za celé uplatnené obdobie, t.j. od 10.08.2011 do 31.08.2012, nakoľko nárok žalobcov len nepatrne prekračuje 12 mesiacov a to o 16 dní, preto súd nepovažoval za potrebné krátiť náhradu mzdy v zmysle žiadosti žalovanej, nakoľko žalovaná doposiaľ svoje tvrdenia o obsadení miest žalobcov novými zamestnancami nepreukázala a žalobcovia jej tvrdenie nerozporovali. Súd priznal náhradu mzdy žalobcovi v 1. rade vo výške 10.385,29 Eur a to pomernú časť za august 2011, t.j. za 16 pracovných dní 600,13 Eur (5,0011 Eur x 7,5 hod. x 16 dní) a od 01.09.2011 do 31.08.2012 vo výške 9.785,16 Eur (12 x 815,43 Eur). Žalobcovi v 2. rade priznal náhradu mzdy vo výške 9.757,79 Eur a to pomernú časť za august 2011, t.j. za 16 pracovných dní 563,87 Eur (4,6989 Eur x 7,5 hod. x 16 dní) a od 01.09.2011 do 31.08.2012 vo výške 9.193,92 Eur (12 x 766,16 Eur). Splatnosť mzdy nebola sporná, t.j. 10 kalendárny deň v nasledujúcom mesiaci, preto súd v súlade s podaným návrhom priznal aj úroky z omeškania od nasledujúceho dňa po splatnosti mzdy za jednotlivé mesiace v zmysle návrhu žalobcov avšak nie v uplatnenej výške. Žalobcovia si uplatnili úroky z omeškania vyššie v rozpore s vykonávacím predpisom, preto súd návrh v časti, kde uplatnené úroky prevyšujú zákonný úrok zamietol. Súd zároveň čiastočne zamietol návrh u každého zo žalobcov v časti mzdy, ktorá prevyšovala priemerný mesačný zárobok určený vyššie.

3. O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 142 ods. 2 O.s.p. podľa pomeru úspechu v konaní. Žalobcovia mali plný úspech v časti určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a boli čiastočne úspešní v časti náhrady mzdy, nakoľko súd nepriznal len tú časť náhrady mzdy, v ktorej návrh prevyšoval náhradu mzdy v zmysle § 134 Zákonníka práce a tiež v časti, v ktorej si uplatnili úrok z omeškania v rozpore s citovanými ustanoveniami. Spolu si žalobcovia uplatnili istinu vo výške 21.244,45 Eur a úroky z omeškania do rozhodnutia súdu vo výške 7.126,47 Eur. Súd priznal istinu vo výške 20.143,08 Eur a úroky z omeškania ku dňu rozhodnutia vo výške 6.620,16 Eur, t.j. úspech žalobcov je 94,33% a žalovanej vo výške 5,67%, teda celkový úspech žalobcov je 88,66% (94,33 - 5,67). Žalobcovia si uplatnili náhradu trov konania vo výške 6.739,03 Eur. Žalobcom vzniklo právo na náhradu trov právneho zastupovania za nasledovné úkony: prevzatie zastúpenia žalobcu v 1. rade dňa 31.08.2011 vo výške 57,- Eur (§ 11 ods. 1 písm. a), prevzatie zastúpenia žalobcu v 2. rade dňa 31.08.2011 vo výške 57,- Eur (§ 11 ods. 1 písm. a), podanie návrhu na súd dňa 05.09.2011 vo výške 57,- Eur (§ 11 ods. 1 písm. a, § 13 ods. 2, t.j. $2 \times 57,- \text{Eur} = 114,- \text{Eur}$ znížené o 50% je 57,- Eur), podanie na súd dňa 28.11.2011 v uplatnenej výške 85,50 Eur (§ 11 ods. 1 písm. a, § 13 ods. 2, - nie je možné vyjadriť v peniazoch a sumu $2.263,22 \text{ Eur} + 2.193,- \text{Eur}$, t.j. $2 \times 91,29 \text{ Eur} + 1/3 \text{ z } 57,- \text{Eur} \times 2 = 220,58 \text{ Eur}$ znížená o 50% je 110,29 Eur), podanie na súd dňa 13.02.2012 vo výške 185,55 Eur (§ 10 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a, § 13 ods. 2 a 3 - nie je možné vyjadriť v peniazoch a sumu $4.677,28 \text{ Eur} + 4.394,67 \text{ Eur}$, t.j. $170,97 \text{ Eur} + 161,01 \text{ Eur} + 1/3 \text{ z } 58,69 \text{ Eur} \times 2 = 371,10 \text{ Eur}$ znížená o 50% je 185,55 Eur), podanie na súd dňa 16.02.2012 vo výške 185,55 Eur (§ 10 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a, § 13 ods. 2 a 3 - nie je možné vyjadriť v peniazoch a sumu $4.677,28 \text{ Eur} + 4.394,67 \text{ Eur}$, t.j. $170,97 \text{ Eur} + 161,01 \text{ Eur} + 1/3 \text{ z } 58,69 \text{ Eur} \times 2 = 371,10 \text{ Eur}$ znížená o 50% je 185,55 Eur), podanie na súd dňa 19.06.2012 vo výške 256,90 Eur (§ 10 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a, § 13 ods. 2 a 3 - nie je možné vyjadriť v peniazoch a sumu $7.939,- \text{Eur} + 7.459,31 \text{ Eur}$, t.j. $2 \times 237,34 \text{ Eur} + 1/3 \text{ z } 58,69 \text{ Eur} \times 2 = 513,80 \text{ Eur}$ znížená o 50% je 256,90 Eur), podanie na súd dňa 21.06.2012 vo výške 256,90 Eur (§ 10 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a, § 13 ods. 2 a 3 - nie je možné vyjadriť v peniazoch a sumu $7.939,- \text{Eur} + 7.459,31 \text{ Eur}$, t.j. $2 \times 237,34 \text{ Eur} + 1/3 \text{ z } 58,69 \text{ Eur} \times 2 = 513,80 \text{ Eur}$ znížená o 50% je 256,90 Eur), pojednávanie dňa 25.06.2012 vo výške 256,90 Eur (§ 10 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a, § 13 ods. 2 a 3 - nie je možné vyjadriť v peniazoch a sumu $7.939,- \text{Eur} + 7.459,31 \text{ Eur}$, t.j. $2 \times 237,34 \text{ Eur} + 1/3 \text{ z } 58,69 \text{ Eur} \times 2 = 513,80 \text{ Eur}$ znížená o 50% je 256,90 Eur), pojednávanie dňa 08.10.2012 vo výške 256,90 Eur (§ 10 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a, § 13 ods. 2 a 3 - nie je možné vyjadriť v peniazoch a sumu $7.939,- \text{Eur} + 7.459,31 \text{ Eur}$, t.j. $2 \times 237,34 \text{ Eur} + 1/3 \text{ z } 58,69 \text{ Eur} \times 2 = 513,80 \text{ Eur}$ znížená o 50% je 256,90 Eur), pojednávanie dňa 26.11.2012 vo výške 256,90 Eur (§ 10 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a, § 13 ods. 2 a 3 - nie je možné vyjadriť v peniazoch a sumu $7.939,- \text{Eur} + 7.459,31 \text{ Eur}$, t.j. $2 \times 237,34 \text{ Eur} + 1/3 \text{ z } 58,69 \text{ Eur} \times 2 = 513,80 \text{ Eur}$ znížená o 50% je 256,90 Eur), odvolanie voči rozsudku dňa 28.12.2012 vo výške 256,90 Eur (§ 10 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a, § 13 ods. 2 a 3 - nie je možné vyjadriť v peniazoch a sumu $7.939,- \text{Eur} + 7.459,31 \text{ Eur}$, t.j. $2 \times 237,34 \text{ Eur} + 1/3 \text{ z } 58,69 \text{ Eur} \times 2 = 513,80 \text{ Eur}$ znížená o 50% je 256,90 Eur), podanie na súd dňa 02.04.2013 v uplatnenej výške 257,36 Eur (§ 10 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a, § 13 ods. 2 a 3 - nie je možné vyjadriť v peniazoch a sumu $4.677,28 \text{ Eur} + 4.394,67 \text{ Eur}$, t.j. $237,37 \text{ Eur} \times 2 + 1/3 \text{ z } 60,07 \times 2 = 514,72 \text{ Eur}$ znížená o 50% je 257,36 Eur), pojednávanie dňa 04.09.2013 v uplatnenej výške 257,36 Eur (§ 10 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a, § 13 ods. 2 a 3 - nie je možné vyjadriť v peniazoch a sumu $4.677,28 \text{ Eur} + 4.394,67 \text{ Eur}$, t.j. $237,37 \text{ Eur} \times 2 + 1/3 \text{ z } 60,07 \times 2 = 514,72 \text{ Eur}$ znížená o 50% je 257,36 Eur), podanie na súd dňa 02.07.2015 vo výške 262,24 Eur (§ 10 ods. 1, § 13 ods. 2 a 3 - istina 10.385,29 Eur + 9757,79 Eur, t.j. $270,54 \text{ Eur} + 253,94 \text{ Eur} = 524,48 \text{ Eur}$ znížená o 50% je 262,24 Eur), pojednávanie dňa 26.10.2015 vo výške 262,24 Eur (§ 10 ods. 1, § 13 ods. 2 a 3 - istina 10.385,29 Eur + 9757,79 Eur, t.j. $270,54 \text{ Eur} + 253,94 \text{ Eur} = 524,48 \text{ Eur}$ znížená o 50% je 262,24 Eur), spolu 3.208,20 Eur. Súd priznal k týmto úkonom aj režijný paušál tak, ako si ho žalobcovia uplatnili 4x 7,41 Eur, 8x 7,63 Eur, 2x 7,81 Eur, 2x 8,39 Eur, spolu 123,08 Eur. Spolu vzniklo žalobcom právo na náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej výške $3.208,20 \text{ Eur} + 123,08 \text{ Eur} = 3.331,28 \text{ Eur}$, z toho súd priznal náhradu trov právneho zastúpenia podľa pomeru úspechu vo výške 88,66%, t.j. 2.953,51 Eur. O trovách právneho zastúpenia súd rozhodol v zmysle ustanovení § 10 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a, § 13 ods. 2 a 3, § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.. Náhradu trov konania súd zaviazal žalovaného zaplatiť v zmysle § 149 ods. 1 O.s.p. k rukám právneho zástupcu žalobcov. Súd nepriznal uplatnené právne úkony a to rokovanie s protistranou dňa 28.09.2011 a porady s klientmi dňa 21.12.2012, 10.11.2013 a 05.10.2015 nakoľko tieto uplatnené úkony nie sú preskúmateľné súdom a za účasť na pojednávaní dňa 26.04.2012, nakoľko sa právny zástupca tohto pojednávania nezúčastnil.

4. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná prostredníctvom právneho zástupcu a domáhala sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a návrh zamietol a žalovanej priznal právo

na náhradu trov konania, uplatniac odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. a) a f) O.s.p. Žalovaná namieta právny základ napadnutého rozsudku, a to neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcov, keď žalovaná dňa 09.08.2011 s nimi okamžite skončila pracovný pomer podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zák. práce z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny pre ich opakovanú neospravedlnenú absenciu v práci. Okresný súd Trnava v spore o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru rozsudkom sp. zn. 27Cpr/1/2011 zo dňa 26.11.2012 žalobu zamietol, Krajský súd v Trnave rozsudkom sp. zn. 10CoPr/1/2013 zo dňa 04.09.2013 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a určil, že okamžité skončenia pracovných pomerov žalobcov sú neplatné a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd v Trnave nečakane založil svoje rozhodnutie na inom skutkovom a právnom základe, keď si osvojil jediný argument právneho zástupcu žalobcov, bez zohľadnenia a vyjadrenia sa k podstatným a relevantným argumentom žalovanej a v rozpore s listinnými dôkazmi. Odvolací súd postupoval v rozpore s ust. § 213 ods. 1 a 2 O.s.p. Žalovaná poukázala na to, že v skutkovo a právne úplne rovnakej veci rozhodol Krajský súd v Trnave rozsudkom sp. zn. 23Co/270/2013 zo dňa 02.06.2014 rozdielne tak, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby potvrdil ako vecne správne. Žalovaná podala proti rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10CoPr/1/2013 zo dňa 04.09.2013 dovolanie na Najvyšší súd SR, ktorý rozsudkom sp. zn. 6Cdo 460/2013 zo dňa 25.06.2015 dovolanie žalovanej zamietol. Podľa žalovanej toto rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vykazuje všetky prvky arbitrárnosti a postupom súdu tak bolo porušené základné právo žalovanej na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a základné právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na základe čoho žalovaná podala dňa 30.11.2015 na Ústavný súd SR ústavnú sťažnosť proti rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 460/2013 zo dňa 25.06.2015 s návrhom na zrušenie tohto rozsudku, táto ústavná sťažnosť je vedená pod č. RVP 15587/2015. V prípade, ak Ústavný súd SR ústavnú sťažnosť prijme a zruší napadnutý rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 460/2013 zo dňa 25.06.2015, následkom čoho bude zrušený aj rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10CoPr/1/2013 zo dňa 04.09.2013, bude to mať podstatný vplyv na právny základ predmetného sporu. Výsledkom môže byť rozhodnutie, že okamžité skončenia pracovných pomerov žalobcov sú platné a teda im nepatrí žiaden nárok na náhradu mzdy, pričom takýto právny názor bol vyslovený aj v právoplatnom rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/270/2013 zo dňa 02.06.2014 v skutkovo a právne rovnakej veci. Žalovaná preto v súlade s ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. požiadala o prerušenie konania, nakoľko pred Ústavným súdom SR prebieha konanie pod č. RVP 15587/2015, v ktorom sa rieši otázka, ktorá má význam pre rozhodnutie súdu v tejto veci, nakoľko sa týka právneho základu nároku žalobcov na náhradu mzdy.

5. K odvolaniu žalovanej sa vyjadrili žalobcovia 1 a 2 prostredníctvom svojho právneho zástupcu, poukázali na to, že v odvolaní nie je nič, čo by súviselo s napadnutým rozsudkom, preto navrhli toto odvolanie podľa § 218 ods. 1 písm. d) O.s.p. odmietnuť.

6. Proti tomuto rozsudku v časti náhrady trov konania podali odvolanie aj žalobcovia 1 a 2 prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhli rozsudok súdu prvej inštancie v časti náhrady trov konania zmeniť a žalovanej uložiť povinnosť zaplatiť žalobcom náhradu trov konania vo výške 6.530,83 Eur, namietajúc správnosť vyčíslenia trov konania zo strany súdu prvej inštancie. Odvolatelia namietali, že súd žalobcom nepriznal k danej sume aj daň z pridanej hodnoty. Súd vychádzal z čiastočného úspechu žalobcov 94,33%, a teda ich neúspech 5,67% je neúspech v pomerne nepatrnej časti a preto možno použiť ust. § 142 ods. 3 O.s.p., poukazujúc aj na to, že súd vyzval už dňa 30.10.2013 žalovanú na vyčíslenie výšky priemerných zárobkov žalobcov, žalovaná túto výzvu splnila až po 2 rokoch a preto nebolo možné zo strany žalobcov pri výpočte náhrady mzdy dosiahnuť úplne presné údaje. Súd nesprávne aplikoval ust. § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., keď rozhodol, že náhrada za spoločné úkony pri zastupovaní viacerých osôb patrí v rovnakej sume za 1 úkon ako za 2, pričom správne sa má znižovať sadzba tarifnej odmeny iba za zastupovanie druhého žalobcu o 50%. K nepriznanému úkonu - rokovanie s protistranou dňa 28.09.2011 odvolatelia predložili pozvánku protistrany zo dňa 12.09.2011, ktorú akceptovali. Čo sa týka porád s klientmi dňa 21.12.2012, 10.11.2013 a 05.10.2015, považujú za normálne, že advokát po vydaní rozsudku okresného súdu (porada 21.12.2012), po vydaní rozsudku krajského súdu (porada 10.11.2013), po vydaní rozsudku Najvyššieho súdu SR (porada 05.10.2015) uskutoční porady s klientmi v záujme dodržania svojich povinností v zmysle zákona o advokácii. Za 4 roky trvania sporu boli účtované 3 porady s klientmi, tento počet je na spodnej hranici primeranosti. Neuznaný úkon - neúčast' na pojednávaní dňa 26.04.2012 odvolatelia akceptujú.

7. K doručenému odvolaniu žalobcov 1 a 2 sa vyjadrila žalovaná prostredníctvom právneho zástupcu, poukázala na svoje odvolanie proti napadnutému rozsudku, pričom v prípade, že bude mať žalovaná v odvolacom konaní úspech, žalobcom nevznikne žiaden nárok na náhradu trov konania. Výpočet trov konania uvedený v odvolaní žalobcov žalovaná nepovažuje za správny.

8. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), účinného od 01.07.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“), pričom podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že obe odvolania proti rozsudku boli podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou (§ 359 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 C.s.p.), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné, v dôsledku čoho je namieste rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny s použitím § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdiť, dôvodné však bolo odvolanie žalobcov v časti náhrady trov konania, v dôsledku čoho je namieste rozsudok súdu prvej inštancie v časti náhrady trov konania s použitím § 388 C.s.p. zmeniť.

10. Odvolací súd sa ako prvé zaoberal návrhom žalovanej, ktorá v súlade s ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. požiadala o prerušenie konania, nakoľko pred Ústavným súdom SR prebieha konanie pod č. RVP 15587/2015, v ktorom sa rieši otázka, ktorá má význam pre rozhodnutie súdu v tejto veci, nakoľko sa týka právneho základu nároku žalobcov na náhradu mzdy.

11. Pokiaľ ide o prerušenie konania, ide o procesný postup, ktorý je zákonom dovolený (§ 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., § 164 C.s.p.), a je potrebné ho posudzovať podľa situácie, ktorá existovala v čase, keď sa realizoval. Pôvodné ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. a aktuálne ustanovenie § 164 C.s.p., tak ako každé zákonné ustanovenie, sa však musí vykladať a uplatňovať v súlade s ústavou (čl. 152 ods. 4 ústavy). Keďže zo žiadneho ustanovenia ústavy nemožno vyvodiť, že prerušením konania jeho účastník stráca právo na to, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, musí sa všeobecný súd pri uplatňovaní procesného postupu podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., teraz § 164 C.s.p. spravovať preto aj požiadavkou, ktorá je obsiahnutá v tomto článku ústavy a ktorá ukladá povinnosť prijať príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie napadnutých vecí bez zbytočných prieťahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote, aj keď prekážka, pre ktorú sa konanie prerušilo, ešte nepominula (por. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 21/00).

12. Ustanovenie § 164 C.s.p. (predtým § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p.) dáva súdu možnosť (nie povinnosť) prebiehajúce konanie prerušiť vtedy, ak v inom už prebiehajúcim konaní sa rieši otázka, ktorá môže byť významná pre rozhodnutie súdu v danej veci. Ide o fakultatívne prerušenie konania, teda také, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Súd je povinný najskôr urobiť iné vhodné opatrenia dostupnými procesnými prostriedkami a až keď tieto zlyhajú, môže konanie prerušiť. Výber, voľbu súdu, ktoré z možných opatrení slúžiacich účelnej organizácii postupu súdu pri vedení príslušného súdneho konania, je ale potrebné podriaďiť aj zákonnej požiadavke rýchlej a účinnej ochrany práv strán v súdnom konaní (§ 6 O.s.p, čl. 17 C.s.p.) a použiť to opatrenie, prostredníctvom ktorého je ochrana práv strán konania rýchlejšia a účinnejšia. Rozhodujúcim hľadiskom je zásada hospodárnosti konania, preto prerušenie konania predstavuje vo všeobecnosti skôr výnimku ako pravidlo (por. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 150/2010).

13. Samo podanie ústavnej sťažnosti v inej právnej veci, dokonca ani jej prijatie Ústavným súdom Slovenskej republiky na ďalšie konanie nie je dôvodom, so zreteľom na ktorý treba dovolacie konanie prerušiť (v tejto súvislosti porovnaj tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. februára 2012 sp. zn. 3 Cdo 200/2010). Ústavný súd Slovenskej republiky môže, ale rovnako nemusí vyhovieť podanej ústavnej sťažnosti (por. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. apríla 2013 sp. zn. 7 Cdo 82/2012).

14. Odvolací súd, prihladnuc aj na vyššie uvedené rozhodnutia vyšších súdnych autorít, dospel k záveru, že v danom prípade nie je dôvodné vyhovieť návrhu žalovanej na prerušenie konania do skončenia konania Ústavného súdu SR o jej ústavnej sťažnosti, ktorou sa domáha zrušenia rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 460/2013 zo dňa 25.06.2015. Podanie ústavnej sťažnosti a dokonca ani prípadné zrušenie rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 460/2013 zo dňa 25.06.2015 nemá žiaden priamy a bezprostredný vplyv na otázku právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k. 10CoPr/1/2013-169 zo dňa 04.09.2013, ktorým bolo rozhodnuté o neplatnosti okamžitých skončení pracovných pomerov oboch žalobcov žalovanou dňom 09.08.2011. Aj keby Ústavný súd SR prípadne zrušil rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 460/2013 zo dňa 25.06.2015, znamenalo by to povinnosť Najvyššieho súdu SR znova rozhodnúť o podanom dovolaní žalovanej, pričom nie je vylúčené, že súd by jej dovolanie znova zamietol. Žalovaná sa preto mylí, pokiaľ tvrdí, že v prípade, ak Ústavný súd SR ústavnú sťažnosť prijme a zruší napadnutý rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 460/2013 zo dňa 25.06.2015, následkom toho bude zrušený aj rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10CoPr/1/2013 zo dňa 04.09.2013.

15. Odvolací súd v danom prípade priorizoval právo žalobcov na také súdne konanie, ktoré je čo najrýchlejšie a bez zbytočných prieťahov (čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 17 C.s.p.), zohľadniac skutočnosť, že konanie v predmetnej veci prebieha už takmer 5 rokov, pričom o základe ich nároku, t.j. o určení neplatnosti okamžitých skončení pracovných pomerov oboch žalobcov žalovanou dňom 09.08.2011 bolo už právoplatne rozhodnuté vyššie citovaným rozhodnutím Krajského súdu v Trnave, ktorý bol na základe dovolania žalovanej podrobený prieskumu aj dovolacím súdom, ktorý dovolanie žalovanej zamietol. Je právom žalovanej, aby využila všetky dostupné prostriedky, ako toto rozhodnutie, ktoré je v jej neprospech, zvrátiť (napr. podaním ústavnej sťažnosti, ktorou môže docieľiť zrušenie rozhodnutia dovolacieho súdu), toto právo však nemôže ísť na úkor žalobcov, ktorí už takmer 5 rokov vedú proti žalovanej spor o náhradu mzdy, vychádzajúc okrem iného i z toho, že ide o spor s ochranou slabšej strany (druhá hlava C.s.p., § 316 a nasl.), zároveň spor vyžadujúci zvýšenú rýchlosť konania, ktorý má charakter prednostnej veci, preto prípadné prerušenie konania by bolo jednoznačne v rozpore s vyššie uvedenými zásadami. Odvolací súd zároveň prihladol i na to, že podľa mailového oznámenia Ústavného súdu SR predmetná ústavná sťažnosť bola rozhodnutím zo dňa 15.06.2016 odmietnutá. Odvolací súd preto návrh žalovanej na prerušenie konania, podaný podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., o ktorom rozhodoval podľa § 164 C.s.p., ako nedôvodný zamietol.

16. Čo sa týka rozhodnutia vo veci samej, odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

17. Napriek tomu, že žalovaná podala odvolanie proti rozsudku v celom jeho rozsahu, t.j. aj v časti, v ktorej bol návrh zamietnutý a teda bolo rozhodnuté v jej prospech, podľa § 359 C.s.p. v tejto časti nebola subjektívne oprávnená na podanie odvolania a odvolací súd vychádzajúc z obsahu odvolania vyvodil, že toto bolo podané žalovanou len proti vyhovujúcej časti a proti výroku o náhrade trov konania.

18. Vzhľadom na to, že proti zamietajúcej časti žalobcovia 1 a 2 odvolanie nepodali, táto časť rozsudku nadobudla právoplatnosť a nestala sa predmetom odvolacieho prieskumu.

19. Predmetom odvolacieho prieskumu tak bola vyhovujúca časť napadnutého rozsudku a výrok o náhrade trov konania.

20. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcami uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľke.

21. Keďže súd prvej inštancie napadnutý rozsudok vo všetkých jeho častiach riadne odôvodnil, pričom zároveň sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie a odvolací súd s týmto odôvodnením súd v plnej miere stotožňuje, k veci považuje za potrebné dodať iba nasledovné:

22. Žalobcovia 1 a 2 sa svojim návrhom podaným na súde dňa 05.09.2011 domáhali určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru uskutočneného žalovanou dňa 09.08.2011 a uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcom 1 a 2 náhradu mzdy a nahradiť trovy konania. Okrem toho sa žalobcovia 1 a 2 domáhali i určenia, že pracovný pomer trvá a uloženia povinnosti umožniť žalobcom 1 a 2 pokračovať v práci. Súd dňa 15.11.2011 vyzval žalobcov 1 a 2 na odstránenie väd návrhu a žalobcovia 1 a 2 v podaní zo dňa 28.11.2011 uviedli, že vypúšťajú túto časť návrhu, naďalej trvali na určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhrady mzdy. Súd v tejto časti konanie zastavil uznesením č.k. 27Cpr/1/2011-71 zo dňa 02.12.2011. Súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 27Cpr/1/2011-129 zo dňa 26.11.2012, ktorým návrh zamietol. Po odvolaní žalobcov 1 a 2 Krajský súd v Trnave rozsudkom č.k. 10CoPr/1/2013-169 zo dňa 04.09.2013 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a určil, že okamžité skončenie pracovných pomerov oboch žalobcov 1 a 2 žalovanou dňa 09.08.2011 sú neplatné. Vo zvyšnej časti vec zrušil a vrátil na ďalšie konanie. Žalovaná podala dovolanie voči rozsudku odvolacieho súdu. Dovolací súd rozsudkom č.k. 6 Cdo 460/2013-229 zo dňa 25.06.2015 dovolanie zamietol.

23. Predmetom konania tak zostala náhrada mzdy oboch žalobcov 1 a 2, ktorí požiadali opakovane o pripustenie zmeny petitu v časti náhrady mzdy, o ktorej súd naposledy rozhodol na pojednávaní dňa 26.10.2015. Žalobcovia 1 a 2 sa domáhali náhrady mzdy od 10.08.2011 do 31.08.2012 a po poslednej úprave sa domáhal žalobca 1 náhrady mzdy vo výške 10.808,79 Eur so špecifikovanými úrokmi z omeškania a žalobca 2 sa domáhal náhrady mzdy vo výške 10.435,66 Eur so špecifikovanými úrokmi z omeškania.

24. Súd prvej inštancie správne ustálil, že po rozhodnutí o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobcami dňa 09.08.2011 zostalo predmetom konania uloženie povinnosti zaplatiť im náhradu mzdy odo dňa, kedy oznámili zamestnávateľovi, že trvajú na ďalšom zamestnaní, t.j. od 10.08.2011 a to do 31.08.2012. Žalovaná neuniesla dôkazné bremeno svojho tvrdenia, že žalobcovia netrvajú na svojom ďalšom zamestnaní u žalovanej, počas konania nikdy výslovne neuviedli, že už netrvajú na svojom ďalšom zamestnaní.

25. Pri výpočte priemerného zárobku súd prvej inštancie správne vychádzal z hrubej mzdy zúčtovanej na výplatu zamestnancovi v rozhodujúcom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období. Rozhodujúcim obdobím je v zásade predchádzajúci kalendárny štvrťrok. Priemerný zárobok sa zisťuje vždy k 1. januáru, 1. aprílu, 1. júlu, 1. októbru kalendárneho roka, pričom zárobok za predchádzajúci štvrťrok sa používa vždy až do zistenia nového priemerného zárobku. Takto zistený priemerný zárobok sa používa počas celého štvrťroka, ak zákon neustanovuje inak. Priemerný zárobok sa zisťuje ako priemerný hodinový zárobok. Ak je pre účely pracovnoprávných nárokov zamestnanca potrebné zistiť priemerný mesačný zárobok, priemerný mesačný zárobok sa zistí z priemerného hodinového zárobku vynásobením priemerným počtom pracovných hodín pripadajúcich v roku na jeden kalendárny mesiac, nadväzujúc na týždenný pracovný čas zamestnanca. Priemerný mesačný zárobok sa viaže na konkrétneho zamestnanca. V danom prípade mali podľa pracovných zmlúv dohodnutý pracovný čas 7,5 hod. denne, čiže 37,5 hodinový týždenný pracovný čas a rozhodným obdobím je 2. kalendárny štvrťrok.

26. Priemerný počet pracovných hodín pripadajúcich v roku na 1 mesiac sa zisťuje z priemerného počtu dní v roku 365,25 dňa, z priemerného počtu týždňov v roku (365,25 dňa:7 dní) 52,179 týždňa, z priemerného počtu týždňov pripadajúcich v roku na 1 mesiac (52,179:12) 4,348 týždňa v mesiaci a z týždenného pracovného času zamestnanca, čo je v danom prípade 37,5 hodín. Priemerný počet pracovných hodín pripadajúcich v roku na 1 mesiac sa vypočíta ako súčin priemerného počtu týždňov pripadajúcich v roku na 1 mesiac (4,348 hod.) a týždenného fondu pracovného času zamestnanca 37,5 hod (4,348 x 37,5 hod. = 163,05 hod.), teda pri 37,5 hod. týždennom pracovnom čase je priemerný počet odpracovaných hodín, ktorý pripadá v roku na jeden mesiac je 163,05 hodiny. Priemerný mesačný zárobok zamestnanca sa vypočíta ako súčin priemerného počtu pracovných hodín pripadajúcich v roku na jeden mesiac a priemerného hodinového zárobku zamestnanca.

27. Nebolo sporné, že priemerný hodinový zárobok v 2. štvrtroku 2011 mal žalobca 1 vo výške 5,0011 Eur a teda jeho priemerný mesačný zárobok bol vo výške 815,43 Eur (5,0011 x 163,05 hod.) a žalobca 2 mal priemerný hodinový zárobok vo výške 4,6989 Eur a teda priemerný mesačný zárobok mal vo výške 766,16 Eur (4,6989 x 163,05 hod.).

28. Súd prvej inštancie správne priznal náhradu mzdy za celé uplatnené obdobie, t.j. od 10.08.2011 do 31.08.2012, nakoľko nárok žalobcov len nepatrne prekračuje 12 mesiacov a to o 16 dní, preto ani odvolací súd nepovažoval za potrebné krátiť náhradu mzdy v zmysle námietky žalovanej.

29. Súd prvej inštancie správne priznal náhradu mzdy žalobcovi 1 vo výške 10.385,29 Eur a to pomernú časť za august 2011, t.j. za 16 pracovných dní 600,13 Eur (5,0011 x 7,5 hod. x 16 dní) a od 01.09.2011 do 31.08.2012 vo výške 9.785,16 Eur (12 x 815,43 Eur).

30. Súd prvej inštancie správne priznal náhradu mzdy žalobcovi 2 vo výške 9.757,79 Eur a to pomernú časť za august 2011, t.j. za 16 pracovných dní 563,87 Eur (4,6989 x 7,5 hod. x 16 dní) a od 01.09.2011 do 31.08.2012 vo výške 9.193,92 Eur (12 x 766,16 Eur). Splatnosť mzdy nebola sporná, t.j. 10 kalendárny deň v nasledujúcom mesiaci, preto súd v súlade s podaným návrhom priznal aj úroky z omeškania od nasledujúceho dňa po splatnosti mzdy za jednotlivé mesiace.

31. Žalovaná v odvolaní nijako nenamietala správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie o náhrade mzdy žalobcu 1 a žalobcu 2, namietala len právny základ, t.j. určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru oboch žalobcov žalovanou, o ktorom už však bolo právoplatne rozhodnuté, z čoho vyplýva záväznosť tohto rozsudku (§ 228 ods. 1 C.s.p.), ako aj o nemožnosť o tejto otázke znova rozhodovať (§ 230 C.s.p.), preto odvolací súd nemal žiaden priestor na to, aby sa venoval odvolacím námietkam žalovanej, ktoré sa vzťahovali na nesprávnosť postupu odvolacieho súdu a dovolacieho súdu pri rozhodovaní o určení neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcov. Rovnako nebolo možné nijako prihliadnuť na to, že podľa žalovanej v skutkovo a právne úplne rovnakej veci rozhodol Krajský súd v Trnave rozsudkom sp. zn. 23Co/270/2013 zo dňa 02.06.2014 rozdielne tak, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby potvrdil ako vecne správne, nakoľko záväznosť tohto rozsudku sa v zmysle § 228 ods. 1 C.s.p. vzťahuje len na strany predmetného konania.

32. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti, v súlade s ust. § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

33. Odvolací súd považoval za dôvodné odvolanie žalobcov 1 a 2 v časti náhrady trov konania.

34. Vzhľadom na to, že rozhodovanie o trovách konania podľa nových ustanovení C.s.p. účinných od 01.07.2016, t.j. aj v čase rozhodovania odvolacieho súdu, zaznamenalo podstatnú zmenu, v zmysle § 262 ods. 1 a 2 C.s.p. sa rozlišuje rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania a rozhodnutie o výške náhrady trov konania. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania je podľa § 262 ods. 1 C.s.p. súčasťou rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a v prípade podaného odvolania podlieha prieskumu odvolacieho súdu. Na rozdiel od toho, rozhodnutie o výške náhrady trov konania je podľa § 262 ods. 2 C.s.p. samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník súdu prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Opravným prostriedkom proti rozhodnutiu vydanému súdnym úradníkom súdu prvej inštancie je podľa § 239 ods. 1 C.s.p. sťažnosť, o ktorej rozhodne súd prvej inštancie (§ 248 C.s.p.), pričom toto rozhodnutie už nepodlieha prieskumu odvolacieho súdu (§ 357 a contrario C.s.p.). Z uvedeného vyplýva, že s účinnosťou od 01.07.2016 v zmysle vyššie uvedených ustanovení § 262 ods. 1 a 2 C.s.p. odvolací súd v rámci odvolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie rozhoduje len o nároku na náhradu trov konania, nerozhoduje však už o výške náhrady trov konania.

35. Vzhľadom na vyššie uvedené, v danom prípade, keď žalobcovia 1 a 2 napadli odvolaním rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti náhrady trov konania, pričom predmetom ich odvolania je aj otázka nároku na náhradu trov konania a aj otázka výšky náhrady trov konania, predmetom odvolacieho prieskumu odvolacieho súdu môže byť už len otázka nároku na náhradu trov konania.

36. Súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. na základe kritéria čiastočného úspechu žalobcov 1 a 2, ktorým priznal pomernú časť náhrady trov konania

zodpovedajúcu miere ich úspechu. Súd správne skonštatoval, že žalobcovia mali plný úspech v časti určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a boli čiastočne úspešní v časti náhrady mzdy, nakoľko súd nepriznal len tú časť náhrady mzdy, v ktorej návrh prevyšoval náhradu mzdy v zmysle § 134 Zákonníka práce a tiež v časti, v ktorej si uplatnili úrok z omeškania v rozpore s citovanými s ustanoveniami.

37. Spolu si žalobcovia 1 a 2 uplatnili istinu vo výške 21.244,45 Eur a úroky z omeškania do rozhodnutia súdu vo výške 7.126,47 Eur. Súd priznal istinu vo výške 20.143,08 Eur a úroky z omeškania ku dňu rozhodnutia vo výške 6.620,16 Eur, t.j. podľa súdu prvej inštancie úspech žalobcov 1 a 2 je 94,33% a žalovanej vo výške 5,67%, teda celkový úspech žalobcov 1 a 2 je 88,66% (94,33 - 5,67), a preto žalobcom 1 a 2 nepriznal úplnú ale len pomernú časť náhrady trov konania.

38. Súd prvej inštancie pochybil v tom, že pri posudzovaní miery úspechu percentuálne nevyhodnotil to, že žalobcovia 1 a 2 boli plne úspešní v rozhodnutí o základe ich nároku, t.j. v časti určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Pochybil tiež v tom, že pri posudzovaní úspechu a neúspechu vyčíslaval výšku priznaných úrokov z omeškania ku dňu rozhodnutia súdu, pričom pre takýto postup by bol dôvod len vtedy, ak by úroky z omeškania tvorili samostatný predmet konania, ak sú však len príslušenstvom istiny, pri posudzovaní miery úspechu v konaní nie je dôvod na úroky z omeškania prihliadať. Zároveň bolo dôvodné prihliadnuť na námietku žalobcov, ktorí poukázali na to, že súd vyzval už dňa 30.10.2013 žalovanú na vyčíslenie výšky priemerných zárobkov žalobcov, žalovaná túto výzvu splnila až po 2 rokoch a preto nebolo možné zo strany žalobcov pri výpočte náhrady mzdy dosiahnuť úplne presné údaje.

39. Odvolací súd preto dospel k záveru, že aj keď žalobcovia 1 a 2 neboli v konaní úspešní v celom rozsahu, keď v časti nároku na náhradu mzdy bol ich návrh zamietnutý, v kontexte toho, že takto zamietnutá časť tvorila len pomerne nepatrnú časť (konkrétne 5,18%), a najmä, že v základe ich nároku, ktorým bolo určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, boli úspešní v celom rozsahu, patrí im podľa § 255 ods. 1 C.s.p. právo na náhradu trov prvoinštančného konania v plnej výške, preto odvolací súd v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 C.s.p. zmenil.

40. Žalobcovia 1 a 2 majú voči žalovanej podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a § 396 ods. 1 C.s.p. nárok aj na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalobcovia 1 a 2 boli v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešní a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne im náhradu trov konania nepriznať (§ 257 C.s.p.).

41. O výške náhrady trov prvoinštančného konania ako aj odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 C.s.p. súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

42. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).